

Seni Çağırıyor

– berberce · 27 Nisan 2026

Yerinden kalkacak hâli yoktu; tükenmişliğin acısını iliklerine kadar hissediyor, fakat çıkış yolu bulamamanın çaresizliği gözlerinden okunuyordu. Çok sevmiştii onu. "Bizim sevdamız pazara kadar değil, mezara kadar." diye ettikleri yeminleri çoktan bozulmuştu. Oysa çocukları olacaktı, boy boy... Şehrin en sakin, lüks yerinden balkonlu, geniş ve manzaralı bir ev satın alacaklar, her gün batımını birbirlerine sarılarak seyredeceklerdi.

"Kendini toparlamalısın." diyenlere kızıyor, "O benim için öldü ve onu yüreğimin en ücra köşesine gömdüm, unutmak kolay değil." diyordu.

"Çivi, çiviye söker; birini bulunca unutursun." dediklerinde: "Onu unutamamak da sevdaya dâhil." derdi, şairane tabirle.

Omzuna dokunan eli geç fark etmiş olsa da, başını kaldırıp baktığında amcaoğlu göz işareti yapıyordu:

-Kalk, gidiyoruz.

-Nereye?

-Yolda söylerim, hadi!

-Ayrıldık diyorum, barışamayız. Git başımdan, bugün hiç modunda değilim amcaoğlu.

-O seni affeder, için rahat olsun; yeter ki umudunu kesme ondan.

-Ama ben günahkârım.

-Seven, sevdiğini yarı yolda bırakmaz. O sana seslendi ama sen duymadın.

-Hani, nerede, ne zaman? Buraya mı geldi, gördü mü beni?

-O seni hep çağırıyordu... Hadi, abdestlerimizi alıp bizi çağırmanı bekletmeyelim; karşına daha iyilerini çıkarması için bol bol dua edersin.

Davete icabet etmek gerekir. Ne derdiniz olursa olsun, günde beş defa çağırıldığınızda işinizi, gücünüzü ve hüznünüzü bırakıp koşun.!